

Af disse Grunde mene vi altsaa, at Ret og Billighed tale for, at Civillisten, der er beregnet særdeles rundeligt, ikke alene bør raade for Antallet af Hofbedsmænd, Hofbetjente og Hofdamer, fastsætte deres Løn og beslutte deres Afsked, men ogsaa, i god Konsekvens hermed, udrede Pensioner til disse Mennesker. Jeg skal derfor tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale at stemme imod det foreliggende Lovforslag. Sluttelig vil jeg kun sige, at Vedtagelsen af dette Lovforslag vilde staa i den mest skrigende Mod sætning til det Kniberi, som nylig har været vist her paa Rigsdagen i Form af hensynsløs Nægtelse af Dyrtidstillæg til Folkeskolens Lærere og til Statsfunktionærerne. Det, som der skete den Gang, og det, som man nu vil have os til at vedtage, staa i skarp Mod sætning til hinanden. Jeg maa altsaa, ogsaa af denne Grund, anbefale ærede Medlemmer at stemme imod det foreliggende Lovforslag.

Krabbe: Den ærede Ordfører fremhævede med Styrke, at man, hver Gang man tidligere havde beskæftiget sig med denne Sag, navnlig i 1866, havde næret et bestemt Ønske om, at der blev skabt en endelig Ordning af de foreliggende Spørgsmaal, men naar den ærede Ordfører med saadan Styrke fremhæver, at dette Ønske er næret og ikke er blevet fyldestgjort, forekommer det mig, at der var god Anledning for den ærede Ordfører og det Parti, for hvilket han fører Ordet, til her at benytte Lejligheden til at faa en endelig Ordning. Thi et er jo, at en Minister i et Finansudvalg billiger, at man kommer til en endelig Ordning, et andet, at han forelægger et Lovforslag derom, som er acceptabelt, og som bliver gennemført. Det er aabenbart, at man ved nu at vedtage en Lov for Tilfældet, berøver sig de nogenlunde sikre Udsigter til at faa den endelige Ordning, som vi i lang Tid have ønsket, og som nu alle ere enige om at ønske ved denne Lejlighed.

Den ærede Ordfører mente, at det var Ministeren, som i Udvalget havde fremsat Ønske om en endelig Ordning, og at Udvalget havde bifaldet det. Jeg ynder ikke meget denne stærke Fremdragen af, hvad der foregaar i Udvalg, men naar no-

get bliver fremdraget, og det ikke er ganske nøjagtigt, bliver man en Gang imellem nødsaget til at berigtige det. Sammenhængen er ikke den, at det var Ministeren, der tog Initiativet ved Udtalelserne om Ønskeligheden af en ny Ordning, men det var Medlemmer af Udvalget, der gjorde det. Og naar den ærede Ordfører sagde, at det, der blev skitseret af Ministeren som en endelig Ordning, fandt Billigelse hos et Flertal i Udvalget, tillader jeg mig dertil at bemærke, at det kunde mere nøjagtigt siges, at det savnede Billigelse, i alt Fald af et Mindretal i Udvalget. Hvorledes det ellers gaar med Antydningerne, vil jeg overlade til Fremtiden: vist er det, at der var et Mindretal — om det var et Mindretal — i Udvalget, hos hvem disse Antydninger ikke fandt Billigelse.

Den ærede Ordfører har givet os Anvisning paa, at der fra Ministerens Side vil fremkomme en fyldigere Udvikling af Ministerens Planer, og allerede af den Grund er det ikke værd at beskæftige sig med de Antydninger, der ere givne i Finansudvalget. Jeg skal blot kortelig sige, at jeg og mine ærede Partifæller i Udvalget ikke fandt den antydede Ordning tilfredsstillende, for det første paa Grund af det Princip, som laa til Grund derfor, og dernæst endnu mindre efter det Omfang, som den antydede Reform skulde have. Sagen er nemlig den, at naar man skal have en endelig Ordning, skal det ikke alene være paa Spørgsmaalet om Civilistens Pensioner.

Der er flere beslægtede Forhold, som i høj Grad kræve en endelig Ordning, og som det netop nu vil være det rette Øjeblik til at faa ordnede. Der er Spørgsmaalet om, i hvilke Tilfælde, og i hvilket Omfang og ogsaa med hvilke Beløb der skal gives Apanager i Henhold til Grundloven. Grundloven siger kun, at der kan ved Lov bestemmes, at der tillægges Kongehusets Medlemmer Apanage, men det er et Forhold, der bereder lignende pinlige Forhandlinger som denne Sag, naar man ikke har en Norm given i Forvejen. Der er fremdeles et Spørgsmaal, som man ikke kan undgaa: Spørgsmaalet om, hvorvidt der overhovedet skal gives Pensioner af Statskassen til apanagerede Kongehusmedlemmers afgaaede Hofpersonale. Ogsaa